

Scholing is belangrijk voor ieder kind. Daarom ook is er leerplicht, zijn alle kinderen van hun 5e tot hun 18e verjaardag verplicht om naar school te gaan. Kinderen hebben recht op onderwijs, een kans om hun persoonlijkheid zo goed mogelijk te ontwikkelen op basis van een brede vorming.

Tekst: Richelle de Deugd Beeld: iStockphoto

Naar school!

Maar wat nou als een kind keer op keer thuis komt zonder ook maar iets nieuws te hebben geleerd?

Laten we het eens hebben over Liesje. Liesje kan bijna niet wachten tot ze 4 jaar is, want dan mag ze naar de 'echte' school. Mamma en pappa hebben haar verteld dat zij dat vast en zeker heel erg leuk gaat vinden. Dat ze daar allemaal nieuwe dingen gaat leren. Liesje weet dat haar nichtjes al langer op school zitten en die lezen haar weleens voor, dat hebben ze op school geleerd. Liesje weet zeker dat ook zij snel zal kunnen lezen en oja... ook snel zal kunnen rekenen natuurlijk. Liesje verheugt zich enorm op school.

Als Liesje jarig is en 4 wordt, dan is het eindelijk zover.

Haar mooiste cadeau is dat ze naar school mag. Aan de hand van mamma en pappa loopt ze de klas binnen. De juf komt naar hen toe en Liesje vindt haar gelijk lief, want deze juf gaat haar alles leren.

Als alle pappa's en mamma's weg zijn, gaan de juf en alle kinderen in een grote kring zitten. Eerst worden namen opgenoemd. Vervolgens wijst de juf een kleur aan en vraagt welke kleur dit is. Liesje steekt gelijk haar vinger op, het is een makkelijke vraag, de kleur is geel en oja, ze kan er ook gelijk bij vertellen dat geel en blauw samen groen wordt. Wanneer Liesje om zich heen kijkt, dan ziet ze dat maar weinig kinderen hun vinger opsteken. Maar dat geeft niet, ze krijgt de beurt en vertelt alles wat ze weet. De kinderen vinden het helemaal niet interessant, maar de juf vindt het wel knap van haar.

Na de kring gaat iedereen een tekening maken. De kinderen moeten een mens tekenen. Liesje begint enthousiast. Ze tekent een mens en dat mens heeft natuurlijk ook een gezicht, met ogen en een neus en een mond en oren en natuurlijk wimpers en wenkbrauwen. Aan alle details wordt gedacht. Liesje is heel trots op haar mens. Dan kijkt ze om zich heen en ziet dat de andere kinderen heel anders tekenen. En al die andere tekeningen lijken best veel op elkaar. Misschien heeft ze de opdracht verkeerd begrepen, heeft ze iets fout gedaan. Onzeker loopt ze naar de juf. De juf zegt

dat het mooi is, maar Liesje voelt tegelijkertijd dat de juf het een beetje vreemd vindt. Liesje schrikt daarvan. Vindt de juf haar nu al niet meer lief?

Gelukkig is het alweer tijd voor iets anders. Maar eigenlijk gaat het bij alles op deze eerste schooldag op dezelfde manier: Liesje voelt steeds dat zij het anders doet dan de rest en dat de juf dat een beetje vreemd vindt. En ook al zijn de kinderen hier groter dan op de peuterspeelzaal, ze spelen nog steeds raar met elkaar. Liesje snapt er niets van. Wanneer gaan ze nou leren lezen?

Als mamma Liesje weer komt ophalen ziet mamma een treurig meisje. Liesje zegt dat ze nooit meer naar die school wil: de school is stom, want ze heeft helemaal niets geleerd en de kinderen zijn stom en de juf vraagt allemaal heel makkelijke dingen.

Liesje is op dag één al gedesillusioneerd.

De juf wil al snel een gesprek met de ouders van Liesje. Het blijkt dat de juf gelijk al had gezien dat Liesje anders is, anders dan de rest. Waarschijnlijk slimmer is en meer uitdaging nodig heeft. De ouders bevestigen dit en vertellen ook hoe Liesje school beleeft. De juf heeft daarna veel met Liesje gepraat, heeft haar de kans gegeven regelmatig te vertellen wat ze weet. Heeft haar ook uitgelegd dat je in de kleuterklas nog niet leert lezen en rekenen met z'n allen, maar dat Liesje er wel moeilijkere spelletjes mag spelen. En ook werden veel opdrachten aangepast; moest de rest van de klas een mooie

tuin tekenen, dan wilde de juf van Liesje een tuin zien zoals een vogel die ziet als hij er overheen vliegt bijvoorbeeld.

Gelukkig voor Liesje bleken er nog een paar kinderen in deze klas te zitten die ook wat extra slim waren. Zo was ze daarin niet alleen.

Inmiddels zit Liesje in groep 5 en gaat het heel goed met haar. Ze heeft zichzelf leren lezen in de kleutergroepen. De cijfers kende ze ook al heel snel. De school gaf haar de ruimte zich te ontwikkelen. Deed dat waarvoor de leerplicht in het leven is geroepen.

Het is goed gekomen met Liesje,

dankzij de oplettende juf, die ervoor open stond om Liesje uit te dagen en haar best deed om Liesje te begrijpen en vooral om Liesje het gevoel te geven dat ze er mocht zijn zoals ze was. Liesje heeft na die valse start een nieuwe start mogen maken, een start die wel goed was.

En die goede start is enorm belangrijk voor hoogbegaafde kinderen. Wanneer Liesje niet de erkenning zou hebben gekregen die ze nodig had, dan zou haar schoolcarrière heel anders zijn verlopen.

En nou juist dát maakt waarom alle leerkrachten (en de scholen) zouden moeten weten wat het belang is van een goed hoogbegaafdenbeleid. Een beleid dat maakt dat leerkrachten openstaan voor deze kinderen, en zich voor ze willen inzetten. En weten hoe dat moet! Want ook deze kinderen hebben het recht op goed, passend onderwijs.

Gelukkig zijn er steeds meer scholen die hiervoor openstaan. En al gaat het allemaal niet zo snel als wij willen, ik merk wel – als opgeleid en praktiserend hb-begeleider – dat de bereidwilligheid er is. Er is vaak geen sprake van onwil, maar van onvermogen. En dus blijf ik met groot enthousiasme schoolteams trainen om dat onvermogen om te buigen naar een krachtig vermogen!

Richelle de Deugd is leerkracht en heeft een bureau voor advies, begeleiding en coaching op het gebied van (hoog)begaafdheid, www.hobega.nl